

РЕШЕНИЕ

№ 24021

гр. София, 15.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1800** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба вх.№4276/05.02.2026г.на М. Е. Й. в частта по т.1 и т.2 срещу Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/4402/ФП/05.08.2025 г. на директора на Дирекция Социално подпомагане /ДСП/ Л., с която считано от 01.03.2025г е прекратена месечна финансова подкрепа по чл.70, т.3 от Закона за хората с увреждания /ЗХУ/. Иска се отмяната на заповедта като неправилна и незаконосъобразна, издадена в нарушение на Решение №25073/2025г, постановено по адм.д. №4542/2025г по описа на АССГ и постановяване на решение, с което да бъде отпусната подкрепа по чл.70, т.3 от Закона за хората с увреждания до 30.04.2025г.

В съдебно заседание жалбоподателя, редовно призован, се явява лично. Иска се отмяна на заповедта и присъждане на разноски. С оглед социалното ѝ положение жалбоподателката моли да не бъде присъждано юрисконсултско възнаграждение или да бъде намалено под минимума.

Ответникът по делото, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата, моли съда да потвърди заповедта, заявява, че с решение на съда от предишно дело е отменена заповедта и е върнато делото за ново разглеждане, в резултат на което е извършено социално проучване и е установено, че има ново решение на ТЕЛК № от г, с което се отменя действието на предходното експертно решение на НЕЛК. В резултат на това на жалбоподателката е отказана помощта. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните,

приема за установено от фактическа страна следното:

М. Й. е лице с увреждане, с водеща диагноза: Л., излизаща извън границите на една и повече посочени локализации на млечната жлеза. В резултат на горното е издадено ЕР на ТЕЛК №/г на ТЕЛК към СБАЛ на онкологични заболявания и издава ново, с което е определена 100% трайно намалена работоспособност със срок на определения процент ТНР 1 година – до 01.04.2025г.

С писмо рег.№ 2203-94М-00-1669/11.12.2024г. /л.66/ М. Й. е уведомена, че във връзка с получена служебна информация за издадено ново ЕР на ТЕЛК № от г., отменящо действието на предходно ЕР на ТЕЛК №/г., на основание чл.66, ал.1 от Правилника за прилагане на ЗХУ /ППЗХУ/, месечната финансова подкрепа, отпусната ѝ по чл.70 от ЗХУ ще бъде прекратена от 01.12.2024г. Уточнено е в писмото, че с цел осигуряване на правата ѝ по ЗХУ съгласно ЕР на ТЕЛК № 92359 от 20.11.2024г., следва същата да подаде заявление-декларация по чл.20, ал.1 от ЗХУ в най-кратък срок. Писмото е получено лично от М. Й. на 06.01.2025г., видно от известие за доставяне /л.67/.

На 27.12.2024г. е проведена среща в присъствието на социален работник В.Л. от отдел ИОХУСУ и социален работник Л.П. с М. Й.. Уведомена е за условията на чл.66, ал.1 от ППЗХУ, възможностите за социално подпомагане и предоставяне на социални услуги, както и за необходимостта от подаване на ново Заявление за изготвяне на Индивидуална оценка на потребностите по чл.20, ал.1 от ЗХУ и формуляр за самооценка на лице с увреждане. С протокол от проведена среща /л.67 гръб/ е документиран отказът на М. Й. да подаде ново Заявление, поради което на основание чл.21, ал.2, т.5 от ЗХУ директора на ДСП Л. се е самосезирал. На 30.12.2024г. е съставена Индивидуална оценка на потребностите за хора с увреждания по служебно въведена в ИИС Заявление-декларация вх.№ ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/27.12.2024г. за лицето М. Й. /л.69/.

Със Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/4402/ФП/30.12.2024г. на осн.чл.25, ал.2 от ЗХУ, вр. с чл.65, ал.1 и чл.66 от ППЗХУ и въз основа на изготвена индивидуална оценка на потребностите от 30.12.2024г. на М. Е. Й. е отпусната месечна финансова подкрепа по чл.70, т.3 от ЗХУ в размер на 131.50 лв., считано от 01.12.2024г. до 30.04.2025г. на основание заключението в индивидуалната оценка на потребностите /л.70 гръб/. Със Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/4402/ФП/22.01.2025г. на осн. чл.25, ал.2 от ЗХУ, вр. с чл.65, ал.1 и чл.66 от ППЗХУ и въз основа на изготвена индивидуална оценка на потребностите от 30.12.2024г. и ПМС № 328/30.09.2024г. е изменена финансовата подкрепа чл.70, т.3 от ЗХУ в размер на 159,50 лв., считано от 01.01.2025г. до 30.04.2025г./л.71 гръб/

Въз основа на поредна извършена проверка от служител към Дирекция „Социално подпомагане“ Л. е установено, че г-жа Й. има издадено ново ЕР на ТЕЛК № от г със срок 01.02.2028г с определени 52% трайно намалена работоспособност. Диагноза: Л., излизаща извън границите на една и повече посочени локализации на млечната жлеза.

На 11.03.2025г. е издадена Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/4402/ФП от 11.03.2025г. на директора на Дирекция "Социално подпомагане"- Л., с която считано от 01.03.2025г. е прекратена месечна финансова подкрепа по чл.70, т.3 от Закона за хората с увреждания /ЗХУ/-л.72 гръб, връчена на М. Й. по пощата на 09.04.2025г., видно от известие за доставяне /л.73/. Заповедта е издадена на основание чл.66, ал.5, т.2 от ППЗХУ.

Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/4402/ФП от 11.03.2025г е своевременно оспорена от жалбоподателката, като е образувано адм.д.№4542/2025г по описа на АССГ. Същата е отменена с Решение №25073/22.07.2025г на АССГ, трето отделение 73 състав. За да отмени заповедта съдът е приел, че заповедта не съдържа всички задължителни реквизити по чл.59, ал.2 АПК и в частност т.4-фактически основания, респ. мотиви. Това влече и до материална незаконосъобразност на акта, тъй като цитираната в заповедта индивидуална оценка на потребностите за хората с

увреждания е от 30.12.2024г и се основава на ЕР на ТЕЛК, установяващо 100% намалена работоспособност, което не предполага прекратяване на подкрепата по чл.70, т.3 ЗХУ. С тези мотиви съдът е отменил заповедта от 11.03.2025г на Директор на Дирекция Социално подпомагане Л. и е върнал делото като преписка на органа за ново произнасяне по служебно въведена в ИИС Заявление-декларация от 27.12.2024г за лицето М. Й. съобразно дадените в мотивите на решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

На 17.04.2025г на основание чл.25, ал.1 от ЗХУ във връзка с чл.65, ал.1 и чл.66 от Правилника за прилагане на ЗХУ и въз основа на индивидуална оценка на потребностите от 14.04.2025г на Й. е отпусната финансова подкрепа – месечна финансова подкрепа по чл.70, т.1 от ЗХУ от 01.03.2025г до 31.03.2025г в размер 44,66лв и месечна финансова подкрепа по чл.70, т.1 от ЗХУ от 01.04.2025г до 29.02.2028г в размер 44,66лв или общ размер на помощта 89,32лв. /л.23/. Същата е мотивирана със заключението в индивидуалната оценка на потребностите /л.21-22/. Тази заповед е въз основа на ново заявление-декларация за изготвяне на индивидуална оценка на потребностите по чл.20, ал.1 от ЗХУ, в което е декларирано ЕР на ТЕЛК № от г и Формуляр за самооценка на лице с увреждане чрез МТСП, заведено в ИИС на ДСП-Л. под №ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/942 от 31.03.2025г.

В изпълнение на решението на АССГ по адм.д.№4542/2025г на 05.08.2025г Директор на ДСП Л. на основание чл.25, ал.1 от ЗХУ във връзка с чл.65, ал.1 и чл.66 от ППЗХУ и въз основа на изготвена индивидуална оценка на потребностите от 30.12.2024г. прекратява месечна финансова подкрепа по чл.70, т.3 от ЗХУ на Й. считано от дата 01.03.2025г до 01.03.2025г с мотив, че на основание чл.66, ал.5, т.2 от ППЗХУ е налице промяна в обстоятелствата, при които е отпусната. Прието е, че М. Й. има ново ЕР на ТЕЛК № от г с определени 52% трайно намалена работоспособност, като изрично е отбелязано, че заповедта се издава във връзка с Решение №25073/22.07.2025г на АССГ по адм.д.№4542/2025г. /л.25/. Цитираната заповед е предмет на оспорване по настоящото дело.

Заповедта от 05.08.2025г. е връчена на жалбоподател по реда на чл.18а, ал.9 АПК поради ненамиране на лицето на адреса, видно от уведомление №2203-94М-00-0102/15.01.2026г /л.51/ поради това, че писмото с пощенски оператор е върнато като непотърсено /л.26/.

По делото са приети доказателства, представени с административната преписка, в това число и допълнително представените от административния орган на 26.02.2026г писмени доказателства по опис.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга. Оспорването е направено в установения в чл. 149, ал. 1 от АПК 14-дневен срок с оглед данните за връчване на акта по реда на чл.18а, ал.9 АПК и датата на подаване на жалбата до АССГ – 05.02.2026г.

Съгласно чл. 25, ал. 5 от Закона за хората с увреждания, заповедите по ал. 1 и направленията по ал. 2 може да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Разпоредбата на чл. 148 от АПК е установила правило за изборност на реда за оспорване, като е регламентирано, че административният акт може да се оспори пред съда и без да е изчерпана възможността за оспорването му по административен ред, освен ако в кодекса или в специален закон е предвидено друго. В случая чл. 25, ал. 5 от ЗХУ е разпоредба от специален закон, която не предвижда задължително обжалване по административен ред на административния акт пред горестоящия административен орган. Такова задължително обжалване по административен ред е било предвидено в разпоредбата на чл. 42, ал. 11 (предишна, ал. 10) от отменения Закон за интеграция

на хората с увреждания, уреждаща обжалването на заповедите за отпускане или за отказ за отпускане на месечни добавки за социална интеграция, но това законодателно решение е изоставено с въвеждането на новата нормативна уредба.

В специалния ЗХУ и в АПК липсва разпоредба, регламентираща изключение от уредбата на чл. 148 от АПК. Предвид горепосочените обстоятелства се установява липса на относима правна норма, дерогираща общото правило на чл. 148 от АПК, позволяващо на носителя на субективното право на оспорване да се възползва от предвиденото в кодекса право на избор. В този смисъл предприетото съдебно оспорване е допустимо, въпреки че не е изчерпана възможността за оспорване на заповедта по административен ред /в този смисъл Определение № 6896 от 8.06.2021 г. на ВАС по адм. д. № 5477/2021 г., Определение № 1014 от 25.10.2023г. по адм.дело № 8689/2023г. на ВАС/. В случая жалбоподателят изрично е сезирал съда да разреши правния спор с подадената до АССГ жалба, поради което и доколкото не е задължителен административния контрол, следва спора да се разреши по същество.

В случая е относима правната регламентация в специалния закон- ЗХУ. Съгласно чл. 25, ал. 1 от ЗХУ заповедите за отпускане на месечна финансова подкрепа се издават от директора на дирекция "Социално подпомагане". В чл. 81 от ЗХУ е посочено, че редът за отпускане, изплащане, изменяне, спиране, прекратяване и възобновяване на финансовата подкрепа се определя с правилника за прилагането на закона. Според чл. 66, ал. 1 Правилника за прилагане на Закона за хората с увреждания /ППЗХУ/, месечната финансова подкрепа се отпуска, изплаща, изменя, спира, прекратява и възобновява със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" или на оправомощено от него длъжностно лице.

Оспорваната в настоящото производство заповед е издадена от Директор на Регионална дирекция „Социално подпомагане“-Л.. Изложеното налага извод, че процесната заповед е издадена от материално и териториално компетентен орган.

Редът за отпускане, изплащане, изменяне, спиране, прекратяване и възобновяване на финансовата подкрепа се определя с правилника за прилагането на закона по аргумент от чл. 81 от ЗХУ. Такъв е приет с ПМС № 65/29.03.2019 г. /ДВ, бр. 27/02.04.2019 г./, в сила от 01.04.2019 г. като конкретно производството по отпускане на финансова подкрепа е уредено в Глава IV, Раздел I от Правилника.

Съгласно чл. 69 ЗХУ, финансовата подкрепа за хората с увреждания се състои от два компонента: 1. месечна финансова подкрепа съобразно степента на увреждането; 2. целеви помощи съобразно вида на увреждането. Според чл. 70 ЗХУ право на месечна финансова подкрепа по чл. 69, т. 1 имат хората с трайни увреждания над 18-годишна възраст, както следва:- от 50 до 70, 99 на сто степен на увреждане - в размер 7 на сто от линията на бедност;- от 71 до 90 на сто степен на увреждане - в размер 15 на сто от линията на бедност;- над 90 на сто степен на увреждане - в размер 25 на сто от линията на бедност;- над 90 на сто степен на увреждане с определена чужда помощ, които получават пенсия за инвалидност поради общо заболяване или поради трудова злополука или професионална болест - в размер 30 на сто от линията на бедност;- над 90 на сто степен на увреждане с определена чужда помощ, които получават социална пенсия за инвалидност или пенсия за военна инвалидност, или пенсия за гражданска инвалидност, или наследствена пенсия - в размер 57 на сто от линията на бедност.

В разпоредбата на чл. 68, ал. 1 от ЗХУ е предвидено, че хората с увреждания имат право на финансова подкрепа в зависимост от потребностите им, определени в индивидуалната оценка по чл. 20. Съгласно, ал. 2, подкрепата по ал. 1 е предназначена за компенсирание на разходите, свързани с преодоляване на затрудненията, предизвикани от вида и степента на увреждане.

От представените доказателства безспорно се установява, че по заявление-декларация по чл.20,

ал.1 от ЗХУ №ЗХ-ИО/Д-С-ЛЦ/4402/27.12.2024г за изготвяне на индивидуална оценка на потребностите на Й. е изготвена индивидуална оценка на потребностите на дата 30.12.2024г, като е издадена Заповед ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/4402/ФП от 30.12.2024г/л.11 гръб/, с която е отпусната месечна финансова подкрепа на основание чл.70, т.3 от ЗХУ в размер на 25 на сто от линията на бедност, със срок от 01.12.2024г до 30.04.2025. Индивидуалната оценка е изготвена по ЕР на НЕЛК №92359 от 20.11.2024г със срок 01.04.2025г, с което са определени 100% трайно намалена работоспособност.

Въз основа на поредна извършена проверка от служител към Дирекция Социално подпомагане – Л. е установено, че на г-жа Й. има издадено ново ЕР на ТЕЛК № от г, със срок 01.02.2028г с определени 52% трайно намалена работоспособност със същата диагноза.

Не се спори по делото, а и на съда е служебно известно /адм.д.№5813/2025г по описа на АССГ/, че жалбоподателката е уведомена, че по повод получената служебна информация за издадено ново ЕР на ТЕЛК № от г, което отменя действието на предходното ЕР на ТЕЛК № от г следва да подаде ново заявление-декларация по чл.20, ал.1 от ЗХУ и формуляр за самооценка. По новото заявление-декларация е декларирано от лицето ЕР на ТЕЛК №/г и е попълнило формуляр за самооценка на лице с увреждане, в резултат на което е издадена Заповед ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/942/ФП от 17.04.2025г на Директора на ДСП Л., с която считано от 01.03.2025г е отпусната месечна подкрепа по чл.70, т.1 от ЗХУ въз основа на новото ЕР на ТЕЛК №1 и изготвената нова индивидуална оценка на потребностите на Й. по новото заявление-декларация.

Спорът по настоящото дело е концентриран върху това дали са били налице основанията за прекратяване финансова подкрепа – месечна финансова подкрепа по чл.70, т.3 от ЗХУ от дата 01.03.2025г до 01.03.2025г по Заявление-декларация вх.№ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/4402 от 27.12.2024г с посочена инвалидизация 100% с ЕР на ТЕЛК №/г след промяна на обстоятелствата, станали служебно известни на ответник с издаването на последващо, ново ЕР на ТЕЛК № от г, което отменя действието на предходното ЕР на ТЕЛК № от г.

Основанията за прекратяване на месечната финансова подкрепа са посочени в ал. 5 на чл. 66 от ППЗХУ, а именно извършване на нова индивидуална оценка на потребностите, съгласно чл. 26, ал. 5 от ЗХУ (т. 1) и промяна в обстоятелствата, при които е отпусната (т. 2). В разглеждания казус като основание за прекратяване на подкрепата е посочена втората хипотеза.

Настоящият съдебен състав намира, че процесната заповед е изготвена в предписаната от закона писмена форма, и съдържа всички задължителните реквизити, като същата е мотивирана. За да приеме това съобрази, че при издаване на административен акт в условията на оперативна самостоятелност, административният орган е длъжен да изложи приетите за установени от него правно релевантни факти, за да обоснове избора на едно от няколкото възможни решения в обхвата на действие на приложимия материален закон /в този см. т.2 от ТР № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г./. В случая като фактически съображения на издадения при оперативна самостоятелност административен акт е посочено, че е налице промяна на обстоятелствата, при които е отпусната месечната финансова помощ. Това обстоятелство е издаденото ново ЕР на ТЕЛК № от г, с което е определена трайно намалена работоспособност 52%, като предпоставките, при които такава помощ е била отпусната на жалбоподателката, обективирани в изготвената индивидуална оценка на потребностите от 30.12.2024г /степен на трайно намалена работоспособност или вид и степен на увреждане, както и здравословно състояние към момента на оценката – медицински документ ЕР на ТЕЛК/г със срок до 01.04.2025г и определени 100% трайно намалена работоспособност/ са изменени/променени. Поради горното не е извършено съществено нарушение на административно-производствените правила и не се възпрепятства ефективното осъществяване на съдебен контрол върху законосъобразното /правилно/

упражняване на представените властнически правомощия и издаването на индивидуалния административен акт. Следователно не е извършено съществено нарушение на изискването за форма на административния акт /чл.59, ал.2, т.4 от АПК/ , представляващо самостоятелно отменително основание по смисъла на чл.146, т.2 от АПК.

В случая като мотиви е посочено: „Месечна финансова подкрепа по чл.70 ЗХУ: На основание чл.66, ал.5, т.2 от ППЗХУ- промяна в обстоятелствата, при които е отпусната месечната финансова подкрепа г-жа М. Й. има ново ЕР на ТЕЛК № от г с определени 52% трайно намалена работоспособност и във връзка с Решение №25073/22.07.2025г. на Административен съд-София-град по административно дело №20257010704542/2025г.“ Съдът приема, че ответник е изпълнил указанията на АССГ, който в мотивите си за отмяна на предходно издадената заповед на същото основание от 11.03.2025г спрямо жалбоподателката е посочил, че формалното посочване на относимите правни норми /правно основание/, както и че има промяна в обстоятелствата, при които е отпусната месечната финансова подкрепа /има ново ЕР на ТЕЛК/, без същото да е конкретизирано /без посочен номер на ТЕЛК, дата, степен на инвалидизация/ влече неяснота във волята на АО, което е нарушило съществено защита на жалбоподателя да разбере коя промяна на обстоятелствата е довела до прекратяване на месечната финансова подкрепа от една страна, а от друга- препятства съда да извърши цялостен контрол върху законосъобразността на акта. Предвид горното неоснователно с жалбата се твърди, че административният орган е издал процесната заповед в противоречие на дадените указания на съда по оспорването по адм.д. №4542/2025г.В случая в заповедта се сочи индивидуална оценка от 30.12.2024г., която се основава на действащото към тази дата ЕР на ТЕЛК №2 по заявлението-декларация от 27.12.2024г. В мотивите се сочи точно документа, към който препраща , а именно издадено ново ЕР на ТЕЛК № от г с определени 52% трайно намалена работоспособност. Така издаденото ново ЕР на ТЕЛК отменя действието на предходното ЕР на ТЕЛК № от дата г. В същото изрично е разписано, че НЕЛК отменя ЕР на ТЕЛК по дата на инвалидизиране и издава ново-дата на инвалидизиране 10.09.2020г. Така извършеното преосвидетелстване на лицето с определен нов процент трайно намалена работоспособност и срок на определения процент 3 години -01.02.2028г се явява промяна в обстоятелствата, при които е била отпусната месечната финансова подкрепа, т.е. налице са условията на чл.66, ал.5, т.2 от ППЗХУ. Законодателят е дефинирал получаване на месечна финансова подкрепа с оглед определения процент инвалидизация, каквито данни са налице в оспорвания акт, като на съда е служебно известно, че с оглед новоустановения процент трайно намалена работоспособност 52% на жалбоподателката със заповед №ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/942 от 17.04.2025г, издадена от директор на дирекция Социално подпомагане –Л. е отпусната месечна финансова подкрепа, както следва: по чл.70, т.1 от ЗХУ считано от 01.03.2025г до 31.05.2025г и месечна финансова подкрепа по чл.70, т.1 от ЗХУ считано от 01.04.2025г до 29.02.2028г.

Т.е. оспорената по делото заповед за прекратяване на вече отпусната месечна финансова помощ, съгласно чл. 66, ал. 5, т. 2 от ППЗХУ е съобразно констатираната и надлежно обективирана в административния акт промяна на обстоятелствата, при които подкрепата е била отпусната. Позоваването на експертното решение на ТЕЛК от г е валидно процесуално действие и годно фактическо и правно основание за издаване на обжалваната заповед, предвид разпоредбата на чл112, ал.9 от Закона за здравето. Според разпоредбата обжалването по реда на ал.1-8 на експертните решения за трайно намалена работоспособност /вид и степен на увреждане на органите на медицинската експертиза не спира изпълнението им. През периода на обжалване на експертното решение лицето ползва произтичащите права от обжалваното експертно решение, като при намаляване на вида и степента на увреждане, водещи до намаляване или отпадане на

отпуснатата подкрепа, преосвидетелстваното лице не възстановява получената в повече сума. Предвид изложеното представеното от жалбоподателката в съда ЕР от зас. от г на НЕЛК не променя изводите в процеса по същество на спора.

Ето защо, постановявайки индивидуален административен акт, с който прекратява месечната финансова подкрепа по чл.70, т.3 ЗХУ административният орган е изложил конкретни мотиви относно обстоятелствата, чиято промяна е довела до прекратяването на помощта, в изпълнение на решение №25073/22.07.2025г на АССГ по адм.д.№4542/2025г., същата е законосъобразно постановена и в съответствие с материалния закон- чл.66, ал.5, т.2 от ППЗХУ.

С оглед изхода на спора, в съответствие с нормата на чл. 143, ал. 4 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и осъществените от пълномощника на ответника процесуални действия, следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 200.00 лева. – 102,26 евро.

От друга страна съда съобрази направеното възражение от жалбоподателя, социалния му статус и доходи и предвид фактическата и правна сложност на делото и осъществените от пълномощника на ответника процесуални действия, следва да бъде определен под минималния размер, установен в Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на /50.00 лева/ 25,56 евро.

За да приеме това, съдът взема предвид факта, че в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение предвид изхода на спора. Предвид липсата на правна и фактическа сложност на делото и броя на съдебните заседания, това възнаграждение не следва да бъде определяно в размера определено в границите по чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ и конкретно в размер на 200лв, тъй като жалбоподателката е безработна и разчита на социални плащания.

Характерът на юрисконсултското възнаграждение е разяснен в определение № 5616 от 18.05.2015 г. по адм. дело № 3002/2015 г. на Върховния административен съд. Констатирано е, че юрисконсултите са лица с правно образование, които извършват правна дейност по трудов договор или като служители на държавна служба, за което получават уговорено с работодателя възнаграждение, за разлика от адвокатската професия, която се практикува от адвокати, които представляват различни клиенти по силата на сключен с тях договор за правно съдействие и защита, в съответствие с принципите за независимост, изключителност, самоуправление и самоиздръжка, записани в чл. 2 от Закона за адвокатурата. Възнаграждението, което се присъжда на юрисконсултите на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, не е адвокатско по смисъла на Закона за адвокатурата и за възнагражденията на юрисконсултите не могат да се прилагат същите правила като за адвокатските възнаграждения. Отбелязано е и това че разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК не фиксира размер на възнаграждението за юрисконсулт, нито препраща към другата наредба, която определя размера на адвокатските възнаграждения - Наредба № 1 от 9 юли 2004 г., което означава, че съдът следва да го присъди в полза на организацията, защитавана от юрисконсулт, по своя преценка, като съобрази обема и качеството на положения труд.

Същите мотиви са относими и при определяне на възнаграждението по реда на чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ. Целта на юрисконсултското възнаграждение не е да се генерират приходи за организацията, която представляват, а да се компенсират разходите във връзка с поддържане на юрисконсулти и участието им в дела. От което следва, че възнаграждението следва да се определя на база характера на извършената работа по делата и времето, което им е отнела. ГПК не препраща и Наредбата за заплащане на правната помощ, нито въвежда забрана да се определи възнаграждение под нейните размери. Ето защо, настоящият състав намира за допустимо падането под нейните граници.

По същество, присъденото възнаграждение по наредбата ще бъде прекомерно и не съответства на целите на закона, и на извършената работа. Предвид изложеното съда определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева, която след превалутиране е в размер 25,56 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 67 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Е. Й. от [населено място], срещу Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/4402/ФП/05.08.2025 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - Л.

ОСЪЖДА М. Е. Й., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Дирекция „Социално подпомагане“- Л. сума в размер на /50 лева/ 25,56 евро, представляващи направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, в четиринадесет дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: